

κτῆσασθαι τὸ εἰδέναι ἢ τελευτήσασι· τότε γὰρ αὐτὴ καθ' αὐ-
 τὴν ἔσται ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σώματος, πρότερον δ' οὐ. καὶ ἐν
 ᾧ ἂν ζῶμεν, οὕτως, ὡς ἔοικεν, ἐγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι,
 ἔαν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὁμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν,
 ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύ- 5
 σεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς
 ἀπολύσῃ ἡμᾶς. καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ
 σώματος ἀφροσύνης, ὡς τὸ εἰκός, μετὰ τοιούτων ἐσόμεθα, δι' D
 ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινὲς ὁρῶντες· τοῦτο δ' ἔστι τὸ ἀλη-
 θές. μὴ καθαρῶ γὰρ καθαρῶ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ. 10 □
 ὥστ' εἰ καὶ προσέοικε <τῷ> μετάγειν εἰς ἕτερον τόπον ὁ θά-
 νατος, οὐκ ἔστι κακόν· μήποτε γὰρ καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀναφαί-
 νηται, καθάπερ ἀπέδειξεν ὁ Πλάτων. διὸ καὶ πάνυ δαιμονίως
 ὁ Σωκράτης (Apol. 29a) πρὸς τοὺς δικαστὰς τοιαῦτ' ἔφη· 'τὸ
 γὰρ δεδιέναι, ὧ ἄνδρες, τὸν θάνατον οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ δο- 15
 κεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα· δοκεῖν γὰρ εἰδέναι ἐστὶν ἂ οὐκ
 οἶδεν. οἶδε μὲν γὰρ οὐδεὶς τὸν θάνατον οὐδ' εἰ τυγχάνει τῷ
 ἀνθρώπῳ μέγιστον πάντων ὄν τῶν ἀγαθῶν, δεδίασι δ' ὡς εὖ E
 εἰδότες ὅτι μέγιστον τῶν κακῶν ἐστίν.' οὐκ ἀπάδειν δ' ἔοικε
 τούτων οὐδ' ὁ εἰπών (Tr. adesp. 371) 20

'μηδεὶς φοβείσθω θάνατον ἀπόλυσιν πόνων',
 ἀλλὰ καὶ κακῶν τῶν μεγίστων. (14.) λέγεται δὲ τούτοις μαρ-
 τυρεῖν καὶ τὸ θεῖον. πολλοὺς γὰρ παρειλήφραμεν δι' εὐσέβειαν
 παρὰ θεῶν ταύτης τυχόντας τῆς δωρεᾶς. ὧν τοὺς μὲν ἄλλους
 φειδόμενος τῆς συμμετρίας τοῦ συγγράμματος παραλείψω, μνη- 25